

Arrest

nr. 143 445 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 november 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Het tegen deze beslissing ingesteld annulatieberoep werd verworpen bij arrest nr. 143 447 van 16 april 2015.

1.3. Op 22 oktober 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit betreft de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot. verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26/07/2012.”

1.4. Op 22 oktober 2014 legt de verwerende partij een inreisverbod op. Het tegen deze beslissing ingesteld annulatieberoep werd verworpen bij arrest nr. 143 446 van 16 april 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), schending van artikel 8 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN AAN VERZOEKER BETEKEND:

In casu wordt enkel meegedeeld dat verzoeker niet eerder gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, en hij niet in bezit is van een geldig visum.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het bevel om het grondgebied te verlaten, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de andere cruciale elementen in het administratief dossier.

Verzoeker verblijft reeds jaren in België en zoals hoger vermeld heeft hij beroep aangetekend tegen de beslissing van 26.07.2012 en deze procedure nog steeds hangende is.

De bestreden motiveert totaal niets mbt de jarenlange verblijf in hoofde van verzoeker, zijn jarenlange integratie en het feit dat hij een effectieve en duurzame relatie heeft met mevrouw [D.] en dat zij wensen te huwen.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze het bevel om het grondgebied te verlaten betekend gelet er niet gevolg is gegeven aan een eerder bevel.

De andere cruciale elementen worden niet onderzocht, niet uiteengezet.

Gezien de verstrekende gevolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten , heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aangezien het verzoekschrift een uitleg ontbeert over de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde beginselen van bestuur schendt. Een louter theoretische uiteenzetting volstaat in dit verband niet. Het middel is eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 8 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker acht de bestreden beslissing *“maar schaars gemotiveerd”* en is van oordeel dat *“de weerhouden motivering [...] niet afdoende [is]”*, doch deze overtuiging toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending opgeworpen wordt van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven heeft. Hij werpt op dat niet wordt gemotiveerd omtrent andere cruciale elementen in het dossier. Verzoeker verwijst meer bepaald naar zijn jarenlang verblijf in België, zijn integratie alhier en zijn duurzame relatie met mevrouw D., met wie hij wenst te trouwen.

2.6. De Raad ziet niet in waarom verwerende partij in de bestreden beslissing dient te motiveren aangaande verzoekers jarenlang verblijf in het Rijk, als daaromtrent gemotiveerd werd in de in punt 1.2. bedoelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt en verzoeker ondertussen geen andere aanvraag om verblijfmachtiging heeft ingediend. De Raad merkt op dat stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog overmaakt, dateert van 10 november 2014 en dus van na het treffen van de bestreden beslissing en dat de stukkenbundel onder 4, gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt het administratief dossier door de gemeente Wuustwezel op 12 november 2014, en dus na het treffen van de bestreden beslissing, aan de verwerende partij werd overgemaakt. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen waarvan ze niet op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag maakte geen gewag van een relatie, noch werd enige andere aanvraag gericht tot de verwerende partij waarin gewezen werd op de relatie. Van verwerende partij kon dan ook niet verwacht worden dat ze rekening houdt met deze specifieke omstandigheid.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt hoe dit een impact kan hebben op de geldigheid van de bestreden beslissing. Zelfs indien de Raad de in punt 1.1. bedoelde beslissing

vernietigt, quod non, is er niet meer dan een opstaande aanvraag om verblijfsmachtiging die een bevel om het grondgebied te verlaten niet ongedaan kan maken.

2.8. De theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen toont daarvan geen schending aan, evenmin als verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing disproportioneel en onrechtvaardig is en onzorgvuldig, automatisch en onredelijk tot stand is gekomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA